

březen 2005

[úvod, Já jsem s vámi, Myšlenky moudrých, Pořad bohoslužeb o velikonocích, Malý princ, Peter Krenický, misionář na Ukrajině, Blahopřejeme, Jarmila Mudra-Šebíková, Tak jsem ji viděl, Proč mluvit o smrti, Poděkování za podporu Masopustní zábavy, Děkujeme, Mše](#)

Milí přátelé,

jistě jste mnohokrát četli zajímavé vyprávění známých lidí, kteří ve svých vzpomínkách dokázali velmi poutavě popsat důležité momenty ve svém životě, které měly nakonec rozhodující vliv na jejich budoucí kariéru. Také v televizních vystoupeních celebrity velmi poutavě vyprávějí o zásadních momentech jejich povolání.

Druhou neděli postní jsme byli také svědky jednoho rozhodujícího momentu pro apoštoly Petra, Jakuba a Jana. Evangelní vyprávění nám popisuje Ježíše, který se před apoštoly proměnil a ukázal jim svou božskou tvář. Tento moment byl pro apoštoly nezapomenutelný, a i když potom později Ježíše zklamali, přece se k němu vrátili a byli věrnými svědky jeho evangelia až k prolití krve.

Doba postní nás vyzývá k obrácení od hříchů a upevnění víry. Nebylo by od věci vzpomenout si na naše rozhodující chvíle a momenty, kdy jsme skrze události, lidi nebo slova uviděli Ježíše proměněného. Kdy se upevnila naše víra, nebo „jenom“ jsme začali chápat život trochu jinak a hlouběji. Tak vás prosím, sedněte a v tichu si určitě si vzpomenete aspoň na jeden moment, za který poděkujte Bohu.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Já jsem s vámi Pavla Kšicová

(převzato z Karmelitánského kalendáře 2005)

Byl večer, první pátek v měsíci, začátek postní doby 2004 a já jsem se vracela se svým nejmenším, čtyřletým synkem z kostela ve Strašnicích. Absolvovali jsme křížovou cestu, mši a adoraci..

Z kostela jsme jeli domů několika dopravními prostředky, tím posledním byl přeplněný autobus č. 133. Vstoupili jsme přímo do chumlu cizokrajně vyhlížejících snědých mládenců, hovořících mně neznámou řečí. Autobus se divoce zmítal a já nevěděla, zda mám dřív držet sebe, dítě nebo batůžek. Vděčně jsem přijala místo, které mi jeden z hochů nabídl. Pod dojmem bohoslužby, ale i proto, že to běžně dělávám, jsem v duchu postupně předala oněm mladíkům „zvláštní mateřské požehnání Panny Marie z Medžugorje“. (V Medžugorji jsem byla několikrát.)

Konečně byl divoké jízky konec, mládenci se vyhrnuli ven a my dva jsme rovněž vystoupili. V tu chvíli jsme se zděšením zjistila, že mám všechny kapsy batohu zotvírané a peněženka se všemi doklady a spoustou průkazů je pryč.

Hlavou mi proběhly všechny úkony, které budu muset zvládnout při ztrátě dokladů, zdravotních karet, tramvajenky, průkazů na dráhu... Před dvěma lety mě ve stejném autobuse stejným způsobem okradli při návratu

z hudební školy, jela jsem tenkrát se dvěma dětmi, kočárkem a houslemi v ruce. Týden před Vánoce. Fakt, že se někdo nestyká okrást mámu s dětmi nebo invalidu, bolí víc než utrpená ztráta.

Jindy bych se nejspíš poddala zoufalství, ale tentokrát jsem se začala tak intenzivně modlit jako málokdy. „Pane Ježíši, prosím tě, ať to zahodíš... je tam přece tak málo peněz ... ale ty doklady... Prosím, Pane, pomoz mi!“

Mezitím jsme s Pavlíkem zabočili za roh a já uviděla celou partu asi padesát metrů před sebou. Zcela iracionálně jsem se za nimi (s dítětem za ruku) rozběhla. S myšlenkou, že to z nich musím dostat. Uběhli jsme pár desítek metrů, když vtom vidím že tři z nich se oddělili, obrátili se a jdou nám vstříc. Jeden z nich drží v ruce moji peněženku a cosi omluvně mumlá.

Celá zkoprnělá jsem ji převzala, podala jsem mu ruku, poděkovala a s pocitem neskutečna, ale s obrovskou vděčností vůči Pánu Ježíši a Panně Marii šla pomalu domů. Co se asi odehrávalo v nitru těch hochů, si vůbec neumím představit.

Je třeba podotknout, že vůbec nic nescházelo.

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

Kristus není za námi jako naše minulost, ale před námi jako naše naděje.

Friedrich Bodelschwing

Kříž nám říká, že není pádu bez naděje ani tmy bez jediné hvězdy ani bouře bez přístavu, v němž by nebylo možno zakotvit.

Jan Pavel II

Pořad bohoslužeb o velikonocích ve SVATÉM TÝDNU (20.–27. března)

3/20 KVĚTNÁ NEDĚLE	10.30AM
Ježíšův slavný vjezd do Jerusaléma	dolní kaple
3/24 ZELENÝ ČTVRTEK	07.30PM
Ustanovení mše svaté společně se všemi	v horním kostele
3/25 VELKÝ PÁTEK	07.30PM
Ježíš umírá na kříži	dolní kaple
3/26 BÍLÁ SOBOTA	07.30PM
Noční bdění, oslava vzkříšeného	Ježíše dolní kaple
3/27 VELIKONOČNÍ NEDĚLE	10.30AM
Ježíšovo vítězství nad smrtí	\dolní kaple

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

III

Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil, odkud přichází. Zdálo se, že malý princ, který se stále na něco vyptával, mé otázky vůbec neslyšel. Všechno mi pozvolna vysvětlila náhodně pronesená slova. Když poprvé uviděl mé letadlo (letadlo nebudu kreslit, je pro mne příliš složité), zeptal se mě:

„Jaká je to věc?“

„To není jen věc. Létá. To je letadlo... Moje letadlo.“

Byl jsem hrdý, že mu mohu říci, že létám. A on zvolal:

„Jéje, ty jsi spadl z nebe!“

„Ano,“ odvětil jsem skromně.

„To je ale divné...“

Malý princ se roztomile zasmál. To mě rozhněvalo. Chci aby mé nehody všichni brali vážně. A dodal:

„Ty tedy taky přicházíš z nebe! A z které planety?“

Ted' mi proniklo trochu jasna do záhady jeho příchodu a rychle jsem se zeptal:

„Ty tedy přecházíš z jiné planety?“

Neodpověděl. Jen mírně zavrtěl hlavou a stále hleděl na mé letadlo:

„No, na tomhle jsi asi nemohl přijít z velké dálky...“

A nadlouho se zasnul.

Potom vylovil z kapsy mého beránka a zabral se do pozorování svého pokladu.

Možná si dovedete představit, jakou zvědavost ve mně probudila jeho slova o jiných planetách. Proto jsem se pokusil dovědět se o něco více.

„Odkud přicházíš, človíčku? Kde jsi doma? Kam chceš odvést svého beránka?“

Na chvíli se zamyslel a odpověděl:

„Dobře že jsi mi dal i tu bedýnku, v noci to bude jeho domeček...“

„Jistě. A když budeš hodný, dám ti provázek, abys ho mohl ve dne uvázat, a kolík.“

Můj návrh malého prince zarazil.

„Uvázat? Proč bych ho měl uvazovat?“

„Když ho neuvážeš, půjde, kam ho napadne, a ztratí se.“

Můj přítel se znovu pousmál:

„Kam by šel?“

„Kamkoliv. Pořád rovně...“

Tu malý princ vážně poznamenal:

„To nevádí, u mne je opravdu všechno malinkaté!“

A tak nějak smutně dodal:

„Když jde člověk stále rovně, daleko nedojde...“

Tím jsem se dověděl druhou velmi důležitou věc: že totiž planeta, odkud pochází, je stěží větší než dům. Ani mě to nepřekvapilo. Vždyť jsem dobře věděl, že kromě velkých planet, jako jsou Země, Jupiter, Mars, Venuše, které mají své jméno, existují ještě stovky jiných, leckdy tak malých, že dá spoustu práce spatřit je alespoň dalekohledem. Když nějaký hvězdář takovou planetu objeví, dá jí místo jména jenom číslo. Nazve ji třeba asteroid 3251.

Mám tedy vážné důvody k domněnce, že planeta, odkud přišel malý princ, je planetka B 612.

Jednou jedinkrát ji viděl v roce 1909 kalekohledem jakýsi turecký hvězdář. Podal tehdy o svém objevu rozsáhlý výklad s ukázkami na mezinárodním astronomickém kongresu. Nikdo nu však nevěřil, protože byl nezvykle oblečen. Dospělí jsou už takoví.

V zájmu dobré pověsti planetky B 612 přinutil pod trestem smrti jeden turecký diktátor svůj lid, aby se oblékal po evropsku. A tak hvězdář přednesl svůj výklad znovu v roce 1920 ve velmi elegantním fraku a tentokrát mu dali všichni za pravdu.

(pokračování příště)

Peter Krenický, misionář na Ukrajině

Nestihnul jsem připravit povídání s žádným krajanem; zde je rozhovor s „krajanem“ téměř na opačném konci světa. Rozhovor Ivo Dokoupila s Peterem Krenickým, misionářem na Podkarpatské Rusi nás přenesl do úplně jiného prostředí, které si jenom stěží můžeme představit.

Peter Krenický se narodil roku 1956 v Ďačově na Slovensku. Po studiu řeckokatolické teologie v Bratislavě působil jako kněz v Levoči, Prešově a Staré Ľubovni, poté se rozhodl pro misionářskou dráhu. Absolvoval příslušnou školu v Polsku, rok strávil v osamocení v klášteře. Od roku 1991 působí jako misionář na Zakarpatské Ukrajině. Slouží tu řecko i římskokatolické mše, jako děkan spravuje 36 farností nejrozsáhlejšího tamního okresu, obnovil nebo vybudoval 17 kostelů, charitní pečovatelskou službu, usiluje o zřízení lycea. Od roku 2002 vede projekt "Adopce na dálku", jehož cílem je podporovat vzdělávání místních dětí. Adoptivní rodiče tak díky němu našlo už přes 800 ukrajinských dětí.

Říkalo, že jste se před volbami na Ukrajině musel skrývat.

Když se rozjelo druhé kolo voleb, dostal jsem zprávu, že mám být zlikvidován. Radili mi, abych se někam schoval, nebo alespoň byl pořád mezi lidmi. Co proti vám kdo má? O Podkarpatskou Rus má veliký zájem mafie, hraničí se Západem, jsou tam lesy, které se dají prodat. A už dávno před volbami nás úředníci z okresu vybízeli, abychom se zapojili do předvolební propagandy za Janukovyče. Když jsem to odmítl, začali hned útočit a vyhrožovat. Po prvním kole voleb museli nějak vysvětlit, proč pro Janukovyče hlasovalo tak málo lidí.

Pravoslavní děkani napsali petici, že hlavním viníkem neúspěchu je řeckokatolická církev a že mě hned po volbách musí vyhnat z Ukrajiny. My jsme se ale jenom modlili, my jsme v našich kostelech nic neorganizovali.

Pravoslavná církev ano?

Vystupovala s přímou agitací, v jejich letácích se psalo, že když prohraje Janukovyč, budou pravoslavní pronásledováni a mučeni, že se budou zavírat jejich kostely. Taky nám vyhrožovali, že si to po volbách s námi rozdají.

Jak se tenkrát podařilo zabránit srážkám mezi policií a demonstranty?

My jsme tušili hned, když to začalo v Kyjevě, že je vyhráno. Celou zemí jako by se převalila taková vlna jistoty. Bojovali jsme na modlitbách. Byla to ohromná zkušenost. Z jedné strany jsem cítil, že každou chvíli může někdo vejít do kostela a vystřelit, že můžou vyprovokovat konfrontaci a nenávisť. Ale z druhé strany jsem cítil, že stojíme proti násilí a pokrytectví a že i Bůh je s námi.

Stalo se vám něco?

Bohudíky ne, po týdnů policie i armáda vypověděly poslušnost staré vládě a řekly, že nepůjdou proti lidem. "Britoholovy", jak se v Užhorodě říkalo skupině zabijáků, která nás ohrožovala, pak policie pozatýkala.

Co vás přivedlo do zapadlých Karpat?

Z východního Slovenska jsem měl na Ukrajinu blízko, a když se naskytla příležitost, neváhal jsem. Zpočátku jsem měl jen nadšení, myslel jsem si, že to bude stejné jako u nás doma. Teprve postupně se mi otvíraly oči. Až na Ukrajině jsem si uvědomil, jak může politický systém zničit člověka.

Co považujete na Ukrajině za své hlavní poslání?

Především pořád zápasíme o zachování lidské důstojnosti, o to, abychom lidem vrátili sebedůvěru a odpovědnost za jejich osudy. To všechno místním lidem vzali komunisté. Dodnes těm, kteří jsou u moci, velice vyhovuje vládnout osobám bez vůle k samostatnému životu, žebrákům bez možnosti sebemenšího zaměstnání, kteří si zvykli být odkázáni jen na milodary mocných. Je třeba lidi vyvést z bolševického otroctví a všudypřítomného strachu, dát jim možnost, aby se uživilí sami, jinak zůstane ta bohatá země domovem chudáků, kteří budou utíkat za prací do ciziny.

Jak vypadá život v horách?

V zimě do domů scházíme po schodech vyházených ve sněhu. Je tu draho. Kilo chleba stojí dvě hřivny. Důchod je 40 hřiven. Lékaři jsou kvalitní, ale musí se platit, protože stát jim dává velice málo. Umřít je luxus, na pohřeb se složí celá vesnice, protože ukrajinská pohostinnost velí vás pohostit, i kdyby měli být měsíc o hladu. Vláda neumí ohodnotit lékaře, učitele, vůbec inteligenci, to je tragédie budoucnosti. Chťejí po nich, aby se obětovali pro národ, ale i inteligence musí něco jíst. Ukrajina je na tom špatně a my žijeme v zapadlých horách na jejím okraji, takže jsme na tom ještě hůř.

Pomáhají vám humanitární organizace?

Humanitární pomoc nemám moc v lásce, ničí mezilidské vztahy. Jakmile přijede kamion s pomocí, ozývají se v lidech všechny negativní vlastnosti. Proto se snažíme příjezd kamionů utajit a pak pomoc roznést po rodinách tajně. A když to utajit nejde, snažíme se rozdělovat balíčky za práci. Když kluci opraví někde někomu plot, dostanou balíček, jinak ne. Nesmíme z lidí dělat žebráky a brát jim jejich lidskou důstojnost.

Podle jakého klíče pomoc rozdělujete?

Neděláme kasty - buď pomoc pro všechny, nebo nikomu. Od počátku jsem se taky bránil, aby se rozdělovaly všechny peníze na adopci. Část jich používáme na akce, které spojují komunitu, výlety, společné modlitby a tak. Aby lidé nezůstali v pozici nařikajících žebráků. Žít se dá i v těch nejhrošších podmínkách. Na Ukrajině lidé dnes ovšem nevěří, že to s nimi někdo myslí vážně. V duchovním smyslu jsou na úrovni malých dětí, umí se ale těšit z toho, co pro ně uděláte. Nejsou zralí brát na sebe odpovědnost a starat se o sebe, řídí se však tím, co uděláte vy.

Co z toho vyplývá pro vás?

Uvědomil jsem si, že evangelium nelze hlásat jen teoreticky, lidé se musí přesvědčit, že funguje i v mém životě. Oni mě zkoušejí a pozorují z každé stránky, jestli jsem takový, jaké evangelium hlásám. Anebo takový, jakého mne popisují pravoslavní bát'uškové: že jsem si přijel udělat kariéru a jsem placený papežem.

Pomáháte mnoha lidem. Dostává se vám něčeho na oplátku?

Když jsem působil jako kněz kdekoli jinde, byl jsem spíš frajírek než kněz. Teprve tady, uprostřed lidí v horách, jsem zjistil, co to je víra v životě člověka, objevil jsem, kolik je víry ve mně a že je lidem třeba pomoci navázat osobní kontakt. A všude se chlubím, že mám na Ukrajině dvanáct dětí.

Katolický kněz má dvanáct dětí?

Já jsem si je vyprosil, přesvědčil jsem rodiče, aby si je nenechali vzít, aby nešli na potrat. Když zápasím o životy těch děcek, zavazuje mě to k tomu, abych ukázal rodičům, že to nejsou jenom jejich děti a že já je nenechávám v beznadějně situaci. Že se zasazují a volám a křičím a hledám způsob, jak pomoci. Hodně rodin se na mě tak i obrací, jako na naději. Ale já z nich nepřijel dělat Slováky, chci, aby byli sami sebou a mohli pozitivně žít a tvořit.

Co vám dodává sílu?

Modlím se, abych nebyl pohlcen nenávisť, které jediné je tady dostatek. A učím tomu i ostatní. Je to vždycky velká slavnost: když se jednou za měsíc sejdeme a modlíme se celou noc až do rána, tak Bůh nemá na vybranou - musí nám dodat síly, ukázat, že ještě neodešel z Karpat. Je to ohromný zážitek vidět, jak lidé tu noc prožívají, jak se během ní mění a jak se v jejich tvářích rodí radost a optimismus. A taky miluju ukrajinské písničky, občas si sedneme s chlapama a zpíváme si - dodává mi to ohromnou sílu...

Kolik lidí se nočních modliteb účastní?

Od 300 do 1000, nejvíc teď v zimě, protože v létě jsou chlapi pryč za prací. Naše noční modlitby nejsou církevním svátkem, je to něco konkrétního: Bůh vstupuje do problému člověka, který na modlitbu přinese své utrpení. Proto jsme ta noční setkání nazvali "svátky trpících". V Evropě lidé většinou trpí z jiných důvodů než u nás. Příliš se vážou na své jistoty. Já žiju na Ukrajině 12 let bez pravidelného platu a bez zdravotní karty a ty roky se mi nepočítají do důchodu. Ale zjistil jsem, že když nemáš nějakou jistotu, díváš se na život najednou úplně jinak. Loni na jaře mě například pravoslavní v jedné vesnici nechali zmlátit. Byla to nádherná zkušenost, protože když jsem se dostal na Slovensko, chtěli mě vyšetřit, měl jsem otřes mozku, ale nevěděli, jak mě zaevidovat. Nakonec napsali: Peter Krenický, kněz - bezdomovec.

Chcete říct, že na Ukrajině máte blíž k Bohu?

Můj svět tam je takový, že Boha potřebuji každý den, musím s ním být v kontaktu. Jinak bych nemohl fungovat. V podmínkách, jako jsou třeba v Čechách, platí, že čím toho má člověk víc, tím víc se brání Bohu hledat. Říká si: Ještě mám čas, ještě i můžu to i tamto, vlastně tolik toho můžu, nač mě ten pánbůh potřebuje a proč bych jej potřeboval já.

Kolik lidí se u vás hlásí ke katolictví?

Je nás dost. Hodně lidí ale ještě vyčkává. Bojí se, že budou atakováni okolím, bojí se chodit přes den do kostela. Proto přijdou raději na noční modlení - to máme vždycky "vyprodáno". Vesnice, které patří do mé působnosti, mají od tisíce do třinácti tisíc obyvatel. Máme velkou porodnost, jsme jediným okresem na Ukrajině, kde se víc lidí narodí, než umírá.

(převzato a zkráceno z <http://www.podkarpatskarus.cz/>)

Blahopřejeme

Plukovník Vladimír PALICKA
Příslušník RAFu v boji za 2 světové
války za svobodu Československa

At' zvuk motoru jeho Spitfajera a pocit lásky k vlasti mu dávají další síly do příštích let života! *přátelé*
Dne 17. února 2005 se dožil 91 let plukovník Vladimír Palička, příslušník britské Royal Air Force v boji za
Druhé světové války za svobodu Československa.

In Memoriam

Dne 10. ledna 2005 zemřela paní **Jarmila Mudra-Šebíková**. Jarmila se narodila 25. listopadu 1913 v Olomouci – dožila se tedy přes 91 let. Po studiích v tehdy pověstném olomouckém Pentigenu, střední odborné škole pro dívky, odešla žít k babičce do Bratislavy. Zde se provdala za Dr. Michala Mudrého-Šebíka, právníka na policejním ředitelství v Bratislavě.

Brzy po svatbě museli manželé volit nucený exil před nacistickým nebezpečím. Celou válku prožili v Chicagu.

Po válce se vrátili do Bratislavy, ale ne na dlouho. Již v lednu 1948 musel Dr. Mudry jako politický prominent volit znovu exil, tentokrát před komunistickým útlakem. Nejprve to bylo opět Chicago, pak New York, pak Německo (Mnichov) a zase New York. Michal zastával místo ředitele a redaktora slovenského vysílání Rádia Svobodné Evropy až do důchodu v roce 1974. Oba byli zapojeni v krajanském životě. Jarmila byla též členkou SVU a Rady svobodného Československa.

V roce 1978 Jarmila ovdověla a žila sama v domě ve Forest Hills bez rodiny a blízkého příbuzenstva, které žilo v České republice.

Přestože manžel byl činný evagelík, ona zůstala katoličkou a spolu s přáteli navštěvovala léta české boholužby krajanské komunity v Astorii, pokud jí to zdravotní stav dovolil.

Poslední rok, když už se nemohla o sebe sama postarat, s pomocí své příbuzné paní Michelle Tingly se uchýlila do Nursing Home ve státě New Hampshire, kde po krátkém pobytu zemřela.

Růžena Bunžová

Tak jsem ji viděl...

Robert Fojtík přijel ochutnat trochu z Ameriky v září minulého roku. Ještě než se s ním zvedlo letadlo na zpáteční cestu do vlasti, poděлил se o pár postřehů z pobytu.

První dojem?

Všechno bylo velmi velké, obrovské, rozsáhlé: velké letiště, parkoviště. Slunce krásně svítilo a obloha byla tak modrá, to doma nemáme, snad je

to kvůli moři a potom, ve vzduchu byla tak velká vlhkost.

Co bys řekl o lidech, se kterými ses potkal?

Američané jsou takoví upjatí, ale jsou velice ochotní pomoci. Každý byl ochotný poradit mi, kde co je. Jenom jsem na svých toulkách po Manhattanu vytáhl mapu, a hned přistoupila dívka s otázkou, zda mi může pomoci. To by se u nás nestalo. Kdekoliv jsem potřeboval pomoc, lidé mi ochotně poradili. Já jsem se setkal jenom s dobrými lidmi. Jednou jsem se ztratil v Elizabeth, nemohl jsem najít cestu ke svému strýci. Tam mně jeden černoch půjčil telefon, abych mu zavolaal. A to mi všichni říkali – pozor na černochy, to jsou nejhorší lidi.

Jsi věřící člověk. Jak jsi víru prožíval tady v cizím prostředí?

Když jsem sem přišel, měl jsem chvíle, kdy jsem cítil osamocenost a tesknotu po domově. Tak jsem se modlil a říkal jsem: „Pane Bože, pomoz.“ Myslím si, že kdybych neměl víru, bylo by to mnohem těžší. Víra mi hodně pomohla v prostředí, kde všichni mluvili cizí řečí.

Nejkrásnější vzpomínka, která s tebou letí domů?

Chodil jsem do kurzu angličtiny. Když jsem odcházel, bylo velmi hezké, jak se celá třída se mnou loučila. Říkali mi, že jsou smutní, že odcházím. Že by byli rádi, kdybych se vrátil. Měl jsem krásný pocit, že jsem někam patřil, že jsem měl kamarády.

Co ti bude nejvíce chybět?

Já mám New York rád. Mně fascinují ty výškové budovy, prostě já jsem z dědiny a to co jsem viděl na Manhattanu je úžasné. Pak také, jak jsou lidi v NYC mixovaní, všechny ty národnosti a tak. Kdybych se podruhé narodil, chtěl bych být sociologem a zkoumal bych, jak mohou lidé různých kultur žít na jednom místě. A musím se přiznat: moc se mně tady líbily holky, hlavně hispánské.

Na závěr bych chtěl poděkovat svému strýci Vítu Fojtíkovi za pozvání do Ameriky a umožnění celého pobytu.

Roberte, přeji ti vše nejlepší k tvým 25. narozeninám, které oslavuješ 24. února, a přeji vše nejlepší na cestu domů.

Fr. Antonín

Proč mluvit o smrti? aneb 'útěcha' marxismu (Raniero Cantalamessa)

z knihy "Ukřižovaný Kristus", vydalo: Karmelitánské nakladatelství

Je nutné mluvit o smrti stále znovu, a mluvit o ní právě o Velkém pátku, v den, kdy byla přemožena. Mluvit o smrti ne proto, abychom zvětšili strach, ale abychom od něho byli osvobozeni Tím, který jediný to může udělat.

Jaké odpovědi našli lidé na problém smrti? Básníci byli nejpřímnější...Lidičky, uklidněte se! V nízké zemi je příliš velké tajemství!" zvolal jeden italský básník před záhadou smrti (G. Pascoli). A přece se filozofové snažili "vysvětlit" smrt. Jeden z nich, Epikuros, tvrdil, že smrt je falešný problém, protože prý, "když jsem tu já, není ještě smrt, a když je tu smrt, nejsem tu už já."Také marxismus se pokoušel vyloučit problém smrti. Smrt, říká, je osobní záležitost, což dokazuje, že to, na čem záleží, není lidská osoba, nýbrž společnost, druh, který neumírá. Marxismu je však konec, a smrt zůstává. Dříve než navenek, v závodech ve zbrojení nebo na světovém trhu, prohrál marxismus svou bitvu v srdcích. Tváří v tvář smrti neuměl nic jiného než stavět velká mauzolea.Samo Písmo svaté zůstávalo jako němé před problémem smrti, dokud nepřišel Kristus. "Marnost nad marnost, všechno je marnost," vyvozoval bezútěšně Kazatel (12,8). Umírající člověk je přirovnáván k svítilně, která se rozbije a zhasne, ke džbánu, který se roztříští u pramene, ke kladce, která se zlomí a nechá vědro definitivně spadnout do studny (srov. Kaz 12,1-8). Styk s Bohem je smrtí přerušen. "Mrtví nemohou chválit Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují do podsvětí" (Žalm 115,17). "Ó smrti, jak hořké je pomyšlení na tebe!" uzavíral Sirachovec (41,1).Co o tom všem může říci křesťanská víra? Něco jednoduchého a velkolepého: že smrt existuje, že je největším z našich problémů, ale že Kristus smrt přemohl!

Poděkování za podporu Masopustní zábavy

Pořadatelé Masopustní zábavy děkují našim českým a slovenským restauracím za ceny, které darovaly do tomboly.

Děkujeme restauracím

Bohemian Hall,

Koliba,

Restaurant Milan a

Zlatá Praha

Bohemian Hall

a

Krajanská rodina při kostele Panny Marie Karmelské

Vás zve na divadelní představení

Antoine de Saint-Exupéry

CITADELA

v sobotu 23. dubna 2005 v 7.pm v Bohemian Hall

29-19 24th Avenue

Astoria, New York 11102

v provedení **Miroslava Gabriela Částka**

divadlo jednoho herce Brno

a

druhý den v neděli 24. dubna 2005

na divadelní představení

Václav Renč

POPELKA NAZARETSKÁ

v kostele Panny Marie Karmelské v dolní kapli

23-25 Newtown Ave

Astoria, NY, 11102

po české mši svaté v **11.30 am**

vstupné na jedno představení 8,- \$

další informace

Bohemian Hall 718 274 4925

Fr. Antonin Kocurek 718 575 8959

www.zvon.info

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

G & D. Staller, C. & B. Prikazsky, J. & G. Hlavinka, J. Fridrich, J. Kocab, J. Lebeda, F. Sliva, L. Hurdes, J. Nehybka, rodina Weirichova, rodina Pavelek, I. Koval, rodina Kratka, F. Macek, A. Santorova, M. Vecera, F. Fiala, M. Kania, D. Lehmová, V. & J. Brotanek, S. Hajzl, M. Tkadlec.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci březnu:

Helena Kočica 1. března, Rachel Munzar 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Helen Kiesel 15. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Anna Hnízdová 24. března,
Octavia Mučková 26. března, Věra Křenková 27. března, Anna Benáčková 31. března.

Mše svaté v březnu 2005

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
27-Feb-05	Za zemřelé rodiče Pavlicovy a sestru Marii	Božena a Petr Smrčka
01-Mar-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Dáša Lehmová-Molnarová
02-Mar-05	Za Libuši Širokou	děti a vnoučata
03-Mar-05	Za Libuši Širokou	A. Benáčková a J. Marešová
04-Mar-05	Za Mons Dr. Karla Vrátu	rodina Weirichova
05-Mar-05	Za zemřelého Dionysia Ruskeviche	rodina Krupkova
06-Mar-05	Za Karla Hudyho	rodina Hlavata
07-Mar-05	Za další zdraví a Boží ochranu pro Jiřího Krátkého v den jeho narozenin a za celou naši rodinu	Hedvika Krátká
09-Mar-05	Za všechny členy České Síně Karlín, Cleveland, OH	Joseph A. Kocab
10-Mar-05	Za dvě zemřelé Františky Cáhlovy	rodina Sedláčková
11-Mar-05	Za Jarmilu Mudry Šebík	Růžena Bunžová
13-Mar-05	Za zem. rodiče Bednářovy a příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
14-Mar-05	Za uzdravení Blanky Glosove	Jiří Glos
16-Mar-05	Za Jenie Čipko	Mary Otruba
18-Mar-05	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
19-Mar-05	Za zemřelého kněze Josefa Novotného a všechny kněze pronásledované komunistickým režimem	Milada Hanak
20-Mar-05	Za rodiče a prarodiče	Miroslav Kašpar
23-Mar-05	Za zemřelého Václava Loulu	Milada Hanak
24-Mar-05	Za Jarmilu Mudry Šebík	rodina Krupkova
26-Mar-05	Za Benamina Petra Otrubu	manželka a děti
27-Mar-05	Za Michala a Mariu Sikorjakovy	rodina Sikorjakova
31-Mar-05	Za maminku Marii Novákovou	A. Benáčková a J. Marešová

Mše svatá sloužená 1. března bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Václav Junek	popraveni	16. března 1951
Alois Lacina		
Karel Máša		
Alexandr Lehotský	popraveni	24. března 1955
Karel Volf		
Jaroslav Melkus	popraveni	28. března 1953

Gustav Smetana
Pavol Valenta